

[Aksel Møller.]

bevillinger i løbet af året på 100 mill. kr., uden at jeg vidste, hvortil de 100 mill. kr. skal bruges. Jeg måtte dog forstandigvis, når jeg har den opfattelse, at tilskudsordningerne bør bortfalde og vi får en chance igen op til den 15. november for at tale om tilskudsordningerne i det kommende år, også være håbløs pessimistisk med hensyn til mine egne hensigter, hvis jeg accepterede et skøn, der byggede på den forudsætning, at tilskudsordningerne skulle gælde hele finansåret. Den højtærede finansminister vil sikkert tilgive mig, at jeg på forhånd har en anden opfattelse, end han har af denne sag.

Jeg regner altså med, at der vil blive et betydeligt større overskud end det, som finansplanen regner med, og derfor synes jeg også, det var så betydningsfuldt under de forhandlinger, vi har ført, at man nåede til en overenskomst med hensyn til den finanspolitik, i hvis tjeneste dette overskud skulle anvendes. Det, vi er enige om at pege på, naturligvis med undtagelse af det radikale venstre, med hvem det ikke vil være muligt at blive enig om noget sådant, er, at det er forsvarsøjemed og konsolideringsøjemed, som overskudet bør anvendes til.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard opererede med finanslovsforslagets tal. Det kan man naturligvis vælge at gøre. I så fald flyder vi jo i penge, så er der rigeligt til at føre endda en meget skrap konsolideringspolitik, men det er ikke synderlig praktisk, når vi ved af erfaring, at finanslovsforslagets tal, som de foreligger ved finansårets begyndelse, ikke har noget at gøre med de endelige tal, som de stiller sig ved finansårets slutning.

Men det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde en bemærkning, som jeg indrømmer han har ret til at gøre. Han gjorde den bemærkning, at den højtærede finansministers meddelelse om, at der ville blive nye bevillinger til forsvaret til et beløb af ca. 40 mill. kr., svækkede mit partis og mit krav om bortfald af tillægsindkomstskatten. Det må jeg indrømme, det gør den naturligvis. Jeg er mig fuldstændig bevidst, at i det øjeblik vi skal føre den forsvarspolitik, som Atlantpagten kræver, må skattebyrderne fordeles på den danske befolkning på en sådan måde, at de stærkere skuldre også kommer til at bære de tungeste byrder. Det er da hævet over enhver tvivl, det må være standpunktet. Jeg gør dog den bemærkning, at det endelige resultat, som vi står overfor, og som vi fire partier er samlet

om, er, at mellemindtægterne, indtægterne fra 12 000 til 20 000 kr., virkelig har fået en lettelse, der er større, end hvad tillægsindkomstskatten beløber sig til for disse grupper vedkommende. De indtægter, for hvilke lettelsen for tillægsindkomstskatten ikke har kunnet gennemføres, er de store indtægter, men på mellemindtægterne er lettelsen dobbelt så stor som tillægsindkomstskatten.

Det vil også være nødvendigt for mig at sige nogle få ord om de bemærkninger, der er gjort vedrørende den kooperative beskatning. Der synes fra forskellig side i dette høje ting stadig at blive bygget på den betragtning, at dette forslag skaber lighed mellem købmanden og brugsforeningen, og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen gjorde den bemærkning, at jeg regnede med et tilfældigt materiale, når jeg sagde, at dette ikke var tilfældet. Det kan jeg ikke give det ærede medlem ret i, det er ikke tilfældigt, det er hentet fra fællesforeningens offentliggjorte årsstatistik for 1946, den sidste offentliggørelse som foreligger fra Fællesforeningen af Danmarks Brugsforeninger. Af dette materiale for samtlige de opførte brugsforeninger, af tallene for deres formue og omsætning har det været muligt at finde et gennemsnit, der er bedre end det, som ærede medlemmer har benyttet sig af fra den såkaldte officielle statistik, der vedrører en enkelt skattekreds i en enkelt del af landet. Dette gennemsnit, som erhvervenes skattesekretariat har beregnet på grundlag af fællesforeningens statistik, giver et langt sikrere billede af, hvorledes forholdet stiller sig, men det er klart, at når det er et gennemsnit, der viser, at købmanden er beskattet dobbelt så hårdt efter den nye lov som brugsforeningerne plus uddeleren, så kan der selvfølgelig påvises — ellers ville det ikke være et gennemsnit — tilfælde, hvor brugsforeningen og uddeleren betaler samme skat som købmanden, men der kan også påvises flere tilfælde, hvor det modsatte foreligger. Jeg takker iøvrigt for den erklæring, der er afgivet fra to sider om, at disse satser i flertallets forslag er et eksperiment. Det viser i og for sig, at man ikke selv er helt sikker på det materiale, som man fører i marken for, at lighed nu skulle være opnået.

Det er naturligt i denne forbindelse, at jeg svarer på spørgsmålet, om jeg tror, der kunne have været opnået mere, hvis mit parti var gået ind i en forhandling på det grundlag, som flertallet havde samlet sig om. Dertil vil jeg sige, at det tror jeg ikke, mit parti kunne have opnået. Det er selvfølgelig muligt — det tør jeg ikke bestride —